RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 217.021 van 23 december 2011
in de zaak A. 194.495/XII-6017

In zake: 1. XXXX
2. XXXX
3. XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rika Heijse
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 867
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Riet Rombaut
kantoor houdend te 2540 Hove
Lintsesteenweg 740
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 2 november 2009, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Raad van het Gemeenschapsonderwijs van 11 september 2009 met betrekking tot het dragen van levensbeschouwelijke kentekens.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 204.200 van 25 mei 2010 zijn de debatten heropend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 december 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Derde verzoekende partij, advocaat Rika Heijse, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Riet Rombaut, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeksters zijn leerkrachten Islamitische godsdienst. Zij zijn op het ogenblik van het instellen van de vordering respectievelijk vast benoemd, tijdelijk aangesteld voor doorlopende duur (TADD) en tijdelijk aangesteld voor de duur van één jaar aan onderwijsinstellingen die behoren tot het Gemeenschapsonderwijs.

3.2. Op 11 september 2009 neemt de Raad van het Gemeenschapsonderwijs de thans bestreden beslissing die luidt:

> "In elke instelling van het GO! onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap is het leerlingen, cursisten en personeelsleden voortaan niet meer toegelaten om levensbeschouwelijke kentekens te dragen.
> Het verbod geldt voor alle zichtbare levensbeschouwelijke kentekens. Het verbod is van toepassing tijdens alle onderwijsactiviteiten, zowel binnen als buiten de schoolmuren.
> Een uitzondering wordt toegestaan aan leerkrachten levensbeschouwelijke vakken. Deze leerkrachten mogen wel levensbeschouwelijke kentekens dragen, tijdens het levensbeschouwelijk vak. Tijdens de levensbeschouwelijke vakken mogen ook de aanwezige leerlingen levensbeschouwelijke kentekens dragen.
> De Raad neemt de tijd om in een open dialoog tot een implementatie van het verbod op het dragen van levensbeschouwelijke symbolen, te komen.
> Tot 31 augustus 2010 krijgen de scholen, instellingen en centra waar momenteel het dragen van de levensbeschouwelijke kentekens toegelaten zijn, de tijd om zich hiermee in orde te stellen."

3.3. De bestreden beslissing is door de Raad van State in haar tenuitvoerlegging geschorst bij arrest nr. 202.039 van 18 maart 2010. Ingevolge het arrest nr. 215.009 van 8 september 2011 heeft die schorsing opgehouden gevolg te hebben zodat, zoals gesteld in het tussenarrest nr. 204.200, in de huidige zaak thans uitspraak gedaan moet worden over de vordering tot schorsing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Onder een hoofding omtrent "het belang" lijkt verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering te betwisten. Zij beschrijft daarin hoe, volgens haar, het door verzoeksters nagestreefde voordeel een weerslag zal hebben op de neutraliteit, zoals die wordt gehuldigd door het Gemeenschapsonderwijs.

Voor zover in dit exposé al een duidelijke exceptie te onderkennen is, houdt ze verband met de grond van de zaak.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Beoordeling van het nadeel

Uiteenzetting van het nadeel

6. Verzoeksters doen in het inleidend verzoekschrift over het nadeel gelden wat volgt:

> "32. Verzoeksters lijden onmiskenbaar ten gevolge van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het ernstig nadeel is zowel moreel als materieel van aard en is om de volgende redenen moeilijk herstelbaar indien zou moeten worden gewacht op een uitspraak ten gronde via een annulatieprocedure.
> 33. De bestreden maatregel treedt ten aanzien van de leerkrachten levensbeschouwelijke vakken in voege vanaf 1 september 2010. Een annulatieprocedure zou hoe dan ook te laat komen om verzoekende partijen het nodige rechtsherstel te bieden omdat een dergelijke procedure niet zal afgerond zijn tegen 1 september 2010. De vordering tot schorsing is aldus de enige procedure die verzoekende partijen tijdig het passende rechtsherstel kunnen bieden doordat een onwettige beperking van hun recht op godsdienstvrijheid niet langer uitvoerbaar zal zijn.
> Het staat ook vast dat - wanneer verzoekende partijen het verbod niet zouden naleven met ingang van 1 september 2009, zij met zekerheid hetzij ontslagen worden om dringende redenen (tijdelijk aangestelde leerkracht, derde verzoekende partij), hetzij de zwaarste tuchtstraf zullen krijgen zijnde de afdanking (eerste en tweede verzoekende partij die onder de tuchtregeling vallen). Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat de maximumstraf in het kader van een tuchtonderzoek als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet beschouwd worden (zie RvS nr 48.295. Van Hee. 28 juni 1994). Ook ten aanzien van een tijdelijk tewerkgestelde leerkracht heeft het ontslag om dringende redenen dezelfde impact en waarde als de maximale tuchtsanctie. Wanneer enkel een annulatieprocedure zou gevoerd worden, zou dit ontslag

aldus definitief geworden zijn alvorens een uitspraak van uw Raad in het kader van een annulatieprocedure zou tussenkomen.

34. Het verbod op het dragen van levensbeschouwelijke kentekens buiten de levensbeschouwelijke vakken raakt de verzoekende partijen diep in hun morele integriteit, faam en eer. In casu is het verbod op het dragen van een hoofddoek buiten de les Islam godsdienst bijzonder kwetsend voor verzoeksters. In hun hoedanigheid van leermeester Islamitische godsdienst beslissen zij vrij welke regels van de Koran [zij] in de praktijk willen toepassen. Het verbod om de hoofddoek te dragen buiten de les, is vernederend voor hen omdat zij een, voor hen essentiële regel van hun geloofsovertuiging die in de verzen van de Koran is opgenomen, niet meer kunnen/mogen naleven. Het kwetsend karakter van het verbod weegt des te zwaarder door omdat zij als leermeesters islamitische godsdienst een voorbeeldfunctie hebben en ze deze ook concreet en volgens hun eigen inzichten inzake de naleving van de regels van de Koran willen invullen. Het is bijzonder vernederend voor moslima's die de geloofspraktijk van het bedekken van haren en hals wensen na te leven om zonder hoofddoek de afstand te overbruggen tussen de schoolpoort en het klaslokaal. Hieraan toegeven zou betekenen dat zij niet meer geloofwaardig overkomen bij hun leerlingen, die moeten vaststellen dat zij op een vrij inconsequente wijze een door hen onderwezen geloofspraktijk toepassen: dragen van een hoofddoek buiten de schoolpoort, afzetten van hoofddoek om de afstand tussen de schoolpoort en het klaslokaal te overbruggen, opzetten van de hoofddoek in het klaslokaal om die vervolgens weer af te zetten om naar de schoolpoort te gaan en die buiten de schoolpoort weer op te zetten.

Het feit dat verzoekende partijen het dragen van een hoofddoek als een essentiële regel ervaren, volstaat op zich om zonder daarover een waardeoordeel uit te spreken, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen te beschouwen. Het Hof van Beroep te Antwerpen oordeelde reeds dat het niet aan het Hof behoort om de inhoud van een godsdienst te bepalen of de voorschriften en geboden ervan te interpreteren of zich te mengen in de interpretatie van religieuze tekens en hun gebeurlijke weerslag op de gelijkheid van man en vrouw. Aldus diende niet nader te worden onderzocht of het dragen van een hoofddoek door meisjes en vrouwen in het raam van de Islam een verplichting dan wel een facultatief voorschrift uitmaakte (zie Antwerpen, 1 juni 2005, R.W. 2006-07, 136-144, 142-143).

Uw Raad heeft in het verleden reeds gesteld dat een moreel nadeel uiteraard subjectief is, maar dat het niettemin in aanmerking mag worden genomen tenzij wanneer het iedere geloofwaardigheid mist of niet aan een redelijk denkend en voelend persoon kan worden toegeschreven en op voorwaarde dat het bovendien aan de algemene eis van ernst en moeilijke herstelbaarheid voldoet (zie RvS nr. 73.471, Pauwels, 5 mei 1998).

Het subjectief aspect van het ingeroepen moreel nadeel bestaat in casu uit 'het zich vernederd voelen'. Er liggen geen elementen voor die zouden staven dat het morele aspect van het ingeroepen nadeel kennelijk onredelijk of onaannemelijk zou zijn. Het feitelijk gegeven dat het hoofddoekendebat binnen het GO! en ook binnen overheidsadministraties op allerlei be-

voegdheidsniveaus een actueel thema is waarover zonder ophouden een maatschappelijk debat wordt gevoerd in de media en op diverse beslissingsniveaus, ondersteunt de stelling van verzoekende partijen dat zij zich vernederd voelen. Meer in het bijzonder kan verwezen worden naar de diverse acties die organisaties die de belangen van moslima's behartigen hebben gevoerd naar aanleiding van het invoeren van de bestreden beslissing.

35. Tevens heeft het verbod ook ruime aandacht gekregen in de nationale geschreven en gesproken pers. De problematiek lokt zowel pro en contra standpunten uit en het maatschappelijk debat blijft actueel. Nu de problematiek nog actueel is, hebben verzoekende partijen er temeer alle morele belang bij om op korte termijn een uitsluitsel te hebben over de door hen ingeroepen grief, die de kern van hun recht op vrijheid van godsdienst betreft. Als leermeester Islam maakt het recht op vrijheid van godsdienst een zeer kostbaar goed uit. Hun moreel nadeel om -in geval van een annulatieprocedure- pas na een aantal jaar gelijk te krijgen, is onherstelbaar groot omdat tot op dat tijdstip het thans vigerende verbod, omwille van het 'privilège du préalable' de schijn van een 'gewettigd' verbod zal hebben. Een annulatiearrest zal dan ook onherroepelijk te laat komen om de verzoekende partijen een passend en afdoende moreel schadeherstel te verlenen.

Zoals hierboven in het verzoekschrift al kort aangehaald zullen zij door het niet naleven van het verbod ontslagen worden wegens niet nakoming van hun plichten. Analoge gevallen uit het recente verleden van godsdienstleerkrachten die weigerden hun hoofddoek af te leggen, tonen ontegensprekelijk aan dat dit de sanctie is die op een dergelijke 'inbreuk' volgt (zie bv de situatie van de verzoekster in RvS 2juli 2009, nr. 195.054). Het ontslag is dus geenszins hypothetisch, maar een logisch gevolg van hun houding om vast te houden aan de eerbiediging van hun grondrecht. Eerste en tweede verzoekende partij, die respectievelijk het statuut van vastbenoemde en het statuut van de tijdelijke aanstelling van doorlopende duur hebben, zullen meerbepaald overeenkomstig artikel 61, § 1, 6° van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs de tuchtrechtelijke sanctie van de afdanking krijgen. Derde verzoekende partij, die het statuut van tijdelijke heeft zal overeenkomstig artikel 24 van hetzelfde decreet haar ontslag om dringende redenen krijgen.

36. Verder wijzen verzoekende partijen op het morele nadeel dat voortvloeit uit het verlies van hun functie als rolmodel en als bruggenbouwer tussen de school en de allochtone ouders die het Nederlands niet beheersen. Als moslima's die gestudeerd hebben en een job hebben, zijn zij voorbeelden voor hun leerlingen dat integratie mogelijk is, mits zich in te zetten voor school en goed te studeren. Zij leveren ook het bewijs dat je zelfs als praktiserende moslima [aan] het werk kan. De bestreden beslissing ontneemt hen die mogelijkheid. Als leerkrachten met een inherente opvoedende taak ervaren zij het als een enorm verlies en een uiterst zwaar moreel nadeel dat zij dat aspect van integratie en van gelijke behandeling van mannen en vrouwen in een

arbeidscontext, niet meer voor hun leerlingen kunnen incarneren. Ook het feit dat zij tijdens andere schoolse activiteiten niet langer ouders van hun leerlingen kunnen helpen via tolkwerk of extra toelichting of als bemiddelende hulp in geval van problemen, ervaren zijn als een bijzonder zwaar moreel nadeel. Vanuit hun geloofsovertuiging houden zij eraan om de leefregel te respecteren dat ze mensen in nood zouden helpen. De schooldirecties doen graag beroep op hun welwillendheid om te tolken of allochtone ouders te helpen bij administratieve procedures. Net zoals andere leerkrachten graag beroep op hen doen, om met de autoriteit van een leermeester Islam, kinderen die weerspannig zijn, toe te spreken en tot de orde te roepen. Wanneer zij hun hoofddoek niet meer mogen dragen tijdens deze activiteiten, worden zij in de onmogelijkheid gesteld om dit hulpbetoon, dat ook een essentiële regel van hun geloofsovertuiging uitmaakt, nog langer te verstrekken. Dit komt bijzonder kwetsend over bij verzoekende partijen zodat het tevens als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden beschouwd

37. Uw Raad heeft in het verleden reeds aanvaard dat een ontslagmaatregel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt en dit zowel op moreel vlak wegens de schandvlek welke zij meebrengt; als op materieel vlak wegens de onoverkomelijke financiële moeilijkheden die eruit voortvloeien. (zie RvSt. Van Hee, nr 48.295, 28juni 1994).

Door de algemeenheid van het verbod zullen de verzoekende partijen binnen het GO! nergens nog een job als godsdienstleerkracht kunne[n] vinden. Buiten het GO! zijn er maar een beperkt aantal andere vacatures als leermeester Islam. In het Vrij gesubsidieerd onderwijsnet is zo goed als geen plaats voor islamitische godsdienstlessen, mede aangezien er nog geen Islamitische scholen bestaan en in het katholiek onderwijs slechts een heel beperkt aantal scholen ook islamitische godsdienstlessen geven. Zij kunnen dus niet zomaar van post wisselen na hun gedwongen ontslag. Een ontslag betekent dus het definitieve einde van hun carrière als leerkracht. Vastbenoemde eerste verzoekende partij zal door haar afdanking definitief uit haar ambt verwijderd worden. Zij, tevens moeder zijnde van twee opgroeiende kinderen, verliest bijgevolg haar wedde en op die manier wordt in grote mate haar bestaanszekerheid en die van haar familie ontnomen. Hetzelfde zal de tweede verzoekende partij, een tijdelijke aanstelling van doorlopende duur genietend en tevens moeder zijnde van één opgroeiend kind en zwanger zijnde van een tweede, ondergaan. Derde verzoekende partij, die tijdelijk benoemd is verliest door het ontslag om dringende redenen eveneens haar inkomen, en ook de mogelijkheid om opnieuw te solliciteren voor een nieuwe aanstelling. Daarbij komt nog dat tweede en derde verzoekende partij ook de dienstanciënniteit zullen verliezen voor de dienstperiode die aan het ontslag om dringende redenen zal voorafgegaan zijn (zie artikel 24. § 2 decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs). Alle verzoekende partijen verliezen ook dienstanciënniteit ter opbouw van een loonsverhoging in functie van dienstanciënniteit.

Het zeker ontslag legt een dusdanig odium op de verzoekende partijen, zodat

er als het ware vanzelfsprekend sprake is van een moeilijk te herstellen nadeel.
38. Tot slot zijn verzoekende partijen ook van oordeel dat de flagrante schending van de in het enige ernstig en gegrond middel ingeroepen EVRM-verdragsbepaling van die aard is dat zij tevens het moeilijk te herstellen ernstig nadeel staven.
Reeds eerder heeft uw Raad aanvaard dat in geval van ernstige onwettigheden, deze onwettigheden op zich alleen al het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel staven (zie R.v.St. Scheerlinck, nr 44257. 28 september 1993)."

Beoordeling

7. De raadsvrouw van de verzoeksters heeft op 30 september 2011 aan het met het onderzoek van de vordering belast lid van het auditoraat de volgende actualisering gegeven:
- eerste verzoekster is nog steeds vast benoemd, voor 22/24, en zij is voor 2/24 TADD ;
- tweede verzoekster is met ingang van 1 januari 2011 vast benoemd;
- derde verzoekster is als tijdelijke elk schooljaar in andere scholen actief geweest en is dit schooljaar enkel actief in stadsscholen.

8. Daargelaten de vraag of derde verzoekster nog actueel belang heeft bij haar beroep, blijkt zij thans alleszins niet meer werkzaam te zijn in het Gemeenschapsonderwijs. Een schorsing werkt enkel voor de toekomst, zodat zij het door haar aangevoerde nadeel waarvoor de schorsing haar moest behoeden -een ontslag om dringende reden als tijdelijk aangestelde leerkracht- thans niet meer hoeft te vrezen.

Het nadeel wordt hierna nog enkel onderzocht in hoofde van eerste en tweede verzoekster, die als gezien ondertussen beiden vast benoemd zijn.

9. De Raad van State erkent dat hij in een eerder schorsingsarrest, nr. 202.039 van 18 maart 2010, overwoog dat de strekking van de bestreden beslissing een verordenend karakter leek te hebben en voldoende duidelijk, kenbaar

en zeker was zodat, zelfs al dient ze formeel nog "omgezet" te worden in schoolreglementen, degene die erdoor geraakt dreigt te worden, niet hoeft te wachten op die onafwendbare concretiserende schoolreglementen om reeds de algemene beslissing van de Raad van het Gemeenschapsonderwijs te mogen aanvechten.

Zowel in de procedure voor het Grondwettelijk Hof, die heeft geleid tot het arrest nr. 40/2011 van 15 maart 2011, als in de procedure voor de Raad, die heeft geleid tot het arrest nr. 215.009 van 8 september 2011, herhaalde het Gemeenschapsonderwijs dat het in de bestreden beslissing van 11 september 2009 vervatte verbod, om afdwingbaar te zijn, moet worden omgezet in reglementen van de betrokken gemeenschapsscholen. In de laatstgenoemde procedure, verduidelijkte het Gemeenschapsonderwijs daarenboven dat die reglementen ten vroegste op 1 september 2012 in werking zullen treden. De vrees dat de bestreden beslissing in werking treedt vanaf 1 september 2010 is ondertussen dan ook achterhaald.

Bovendien ligt thans een zaak voor van vast benoemde leerkrachten en betrof het arrest nr. 202.039 een leerling.

Deze gegevens brengen de Raad ertoe, bij nadere overweging, zijn oordeel over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij te stellen.

10. Verzoeksters zullen vooreerst de gelegenheid hebben om de regeling die bij wijze van "omzetting" in voorkomend geval in hun scholen of scholengroepen van kracht zal worden, in rechte te bestrijden indien zij van die regeling ook menen, zoals zij het ook met betrekking tot de thans bestreden beslissing uiteenzetten in het voorliggend verzoekschrift, dat ze ingaat tegen de godsdienstvrijheid, zoals gewaarborgd bij artikel 9 EVRM.

Wat verzoeksters blijkens hun uiteenzetting evenwel in de eerste plaats vrezen, is dat een en ander uiteindelijk tot hun ontslag bij tuchtmaatregel zou leiden, dan wel hen zou verplichten tot een houding die hen om meerdere redenen diep vernedert. De Raad stelt hierbij vast dat, in tegenstelling tot een andere vor-

dering uitgaande van een andere islamleerkracht en waarover heden bij arrest nr. 217.017 eveneens uitspraak wordt gedaan, verzoeksters niet verklaren dat zij het verbod op grond van hun overtuiging onmogelijk kunnen en hoe dan ook niet zullen naleven, maar dat zij een en ander in het midden laten.

Welnu, in het ene geval ligt de gevreesde ontslagbeslissing nóg verder in de toekomst, des te meer aangezien tegen een initiële tuchtmaatregel nog beroep openstaat, mét schorsende werking, bij de kamer van beroep.

Ook in het andere geval is de gevreesde aanslag op de morele integriteit van verzoeksters nog een toekomstig gegeven. Daarenboven zetten verzoeksters niet uiteen waarom dit nadeel in afwachting van de uitspraak ten gronde zelfs niet tijdelijk kan worden ondergaan. Immers, bedenkt de Raad van State, gaat een eventuele nietigverklaring gepaard met een morele genoegdoening die in de regel een moreel nadeel ondervangt. De naleving van het verbod om de hoofddoek te dragen in afwachting van een uitspraak ten gronde is voorts het eventuele gevolg van een eenzijdig opgelegde beslissing van verwerende partij, zoals de leerlingen en de ouders zeer wel zullen weten. Verzoeksters moeten niet vrezen dat die naleving door iemand als een eigen vrije keuze of als een inconsequent handelen aan hen wordt aangerekend. Hiermee wil de Raad niet gezegd hebben dat deze situatie voor verzoeksters geen nadeel vormt, maar wel dat van verzoeksters mocht worden verwacht nader uit te leggen waarom dit nadeel, nu zij niet uitdrukkelijk verklaren het verbod op grond van hun overtuiging onmogelijk te kunnen naleven, in afwachting van een uitspraak ten gronde een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

11. Om de vordering tot schorsing ingewilligd te zien, is in principe vereist dat een verzoekende partij van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op zichzelf een nadeel ondergaat.

Zoals zo-even is geschetst, vereist evenwel het gevreesde ontslag vooreerst nog een concrete “omzetting” van de bestreden beslissing voor de instellingen waar eerste en tweede verzoekster les geven -de Raad wil niet voor-

uitlopen op de kwalificatie hiervan- en, vervolgens, een individuele tuchtbeslissing waartegen dan nog een beroep openstaat.

De dreiging van het nadeel, zoals die zich thans voordoet, ligt te veraf en verantwoordt naar de mening van de Raad van State niet dat er reeds met alle nadelen van de *summaria cognitio* die de fase van het kort geding kenmerkt, slechts *prima facie* uitspraak wordt gedaan over de aangevoerde middelen. Verzoeksters vergissen zich immers, wanneer zij vrezen dat een uitspraak ten gronde "pas na een aantal jaar" zijn beslag zou krijgen en "onherroepelijk te laat" zou komen om passend moreel herstel te verlenen. Zij alluderen daarmee op de achterstand bij dit rechtscollege, die ondertussen achterhaald mag heten. Mocht het overigens gebeuren dat verzoeksters toch de tegenslag hebben om definitief ontslagen te worden alvorens uitspraak is gedaan over hun beroep tegen de bestreden beslissing in de huidige zaak of, in voorkomend geval, over hun beroep tegen de "omzetting" ervan in een regeling voor hun onderwijsinstelling, dan kunnen zij tegen die navolgende beslissingen ook in rechte opkomen en er de schorsing van vorderen.

12. Ten overvloede zij nog opgemerkt dat de verwijzing naar de "flagrante" schending van artikel 6 EVRM een beoordeling van de ernst van het enig middel vergt, hetgeen een afzonderlijk schorsingsvereiste vormt.

13. Gelet op het voorgaande, is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aangetoond. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

IV. Anonimisering

14. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van

niet-toelaatbaarheid van de Raad van State vragen de verzoekende partijen dat bij de publicatie van het arrest hun identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partijen niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 december 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,

bijgestaan door

Frank Bontinck,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Frank Bontinck	**Dierk Verbiest**